

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danske Folke-Fester en Røst fra Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 24. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_721-txt-shoot-idm881/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til denne rette Forstand paa vor ypperlige Danske Constitution, og især til at forværre dem Spillet, der vil have den misforstaaet, som om den var en Trællestand, kunde det maaskee nok behøves, at Danmark fik en nyfrevet Grundlov, hvori det udtrykkelig erklæredes, hvad Enevoldsmagten, som en Folke-Gave, er og maa være, og hvad den fri Folke-Stemme, som Enevolds-Kongens Giengæld, nødvendig maa have; men hvem tvivler heller om, at naar det havde været en saadan Sammen-Smeltning af Bønnen-Gaverne 1660 og 1831, Folke-Raadet havde meent og viist Tjenligheden af, da det forlangde Grundloven forbedret, det jo da vilde naaet sin Hensigt, selv under en langt mindre frisindethed og klarsigt Konge end Christian den Ottende!

Altsaa, m. G. Ungdommen sig, hvad den vil, og ladde mig længe nok en Trællestjæl paa slet Pættin, enten fordi Den kun kan daarlige Danst, eller undseer sig ved det syndige Ord; jeg siger ligefuldt: saa vist som Kongen, efter den Danske Constitution, har ingen Haand-Fæstning, og Folket ingen Mund-Kurv, saavist har derved baade Konge og Folk faaet den Frihed, de behøve, for at sammenvirke til fælles Bedste, saa, hvis Ungdommen virkelig ønsker det Danske Folk Frihed til at udvikle sig efter sine Anlæg og Hjertens-Lyst, og ønsker Danmark en blomstrende Tilstand, da veed den slet ikke hvad den selv siger, naar den kalder den fri Folke-Stemme ubetydelig og kræver lovgivende Myndighed

for Folkeraadet, enten som det nu er, eller som det vilde være, naar det med to Kamre struede sig selv tilbage til Middelalderen, og skildte os nødvendig ved Frugten af vort Borgerskabs og vor Gnevolds-Konges mageløse adle Bestræbelser, som nedrev alle Skillerum mellem Kongen og Folket, saa den eneste Mægler imellem dem skal være det fribaarne og frimodige, venlige og besindige, Ord paa Mødersmaalet! Jeg veed derimod, hvad jeg siger, og det er mit glade Haab, at om det end gaaer i Langdrag, vil dog Danmark, folkelig, det er levende og fædrelandskiartlig, oplyst, faae at see, jeg vidste hvad jeg sagde, og sagde det Bedste, jeg vidste, ved at lovsprise en Forsætning, hvorefter Kongen og Folket ei har anden Mægler imellem sig end dette paa begge Sider fri og venlige Ord, offentlig netop den samme Mægler, som altid hemmelig i Mennefs-Barmen forbinder, forliger og stræber at forene, Aand og Hjerte, som jo er, hvad Konge og Folk, naar Tilstanden skal være menneskelig, maa svare til, og naar den skal blive glædelig, maa stræbe paa det Venligste og Klarste at udtrykke. Saavist som derfor det sidste Borgertilige Skillerum mellem Konge og Folk i Danmark, det, som Embeds-Standen, endog ogsaa mod sin Villie, udgjorde, sagt ved Folke-Raadets Oprettelse, hvori ingen Stand, som saadan, har Sæde eller Stemme; saavist satte Frederik den Sjette, med sit aabne Brev af 28de Mai 1831, den Danske Fædrelandskiartligheds Storsegel paa Forsætningen af 1660, saa den Maidag maa i det fol-

kelig oplyste Danmark nødvendig blive en Høitids-
 dag, vel stærst for de Gamle, men dog stor og glæ-
 delig for alle dem, ikke Blak alene, men fremfor Alt
 Blod, det Danske Blod, som randt i vore Fædres
 Arer, og i Jngens renere og ædlere end i Kong Frede-
 rik den Sjettes, i Sandhed gav Indføds ret! Jeg veed
 det godt, der horer megen Fædernelands-Kiærlighed og
 Lykke til, at et Folke-Raad, taget saa godt som
 paa Slump, skal i det Hele føle sit høie Kalb, fiende
 sine Grændser, og rødmende tilstaae, at det er ikke større
 Rettigheder, men mere folkelig Rumbfæb og Vidfæb,
 det fattes, for at give den fri Folke-Stemme Kraft
 og Gylldighed; men har Danmark faaet en Stats-
 Forfaining, som forudsætter samme Fædernelands-Kiærlig-
 heds og Lykke, hvor kan da Noget, som seer det,
 andet end haabe en tilsvarende Stemning og Op-
 lysning, baade hos Raadet og Folket, hvorunder Riget
 vil blomstre, og den store Verden lære, at Fæderne-
 lands-Kiærlighed er dog baade Folkets største Lyd og
 Thronens bedste Støtte, medens Lyffens eneste sande
 og levende Kilde, naar man om Folke-Lykke horer
 Hjertets Stemme, er Himlens Belsignelse!!